

Arrest

nr. 324 132 van 27 maart 2025
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MUSTIN
Bosstraat 39
1050 ELSENE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 2 december 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 oktober 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DECLERCQ, die loco advocaat L. MUSTIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 3 mei 2024 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, dit op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De referentiepersoon is zijn Belgische partner B.H.N. met wie hij een verklaring tot wettelijke samenwoning heeft afgesloten.

1.2. Op 25 oktober 2024 neemt verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.05.2024 werd ingediend door:

Naam: [S.]

Voorna(a)m(en): [G.]
Nationaliteit: Rwanda (Rep.)
Geboortedatum: [...]
Geboorteplaats: [...]
Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgisch geregistreerde partner, de genaamde [B.H.N.] (RR: [...]), in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familielieden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt.'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon de volgende bewijzen voor:

** Loonfiches op naam van de referentiepersoon van haar tewerkstelling via het OCMW Halle periode vanaf november 2023 tot en met juni 2024 met gemiddeld maandelijks netto-inkomen van 1034,78 euro. * Attest OCMW Halle dd 14.06.2024 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat zij leefloon genoot voor de periode vanaf 01.11.2023 tot en met 31.05.2024. Aangezien het leefloon een vorm van een aanvullend bijstandstelsel is, kan dit bedrag niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.*

Uit voorgelegde documenten blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Meer nog: zij beschikt zelfs niet over 100% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Conform art. 40ter dient de Belgische referentiepersoon aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, dit om voor zichzelf en degene door wie hij zich wenst te laten vervoegen, te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Uit de voorgelegde documenten blijkt echter dat referentiepersoon reeds ten laste valt van de overheid. Zij kan zodoende ook niet voorkomen dat naast de referentiepersoon ook betrokkene zelf ten laste zal vallen van het sociaal bijstandstelsel van het Rijk.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de ontoereikendheid van de bestaansmiddelen wordt vastgesteld, een behoefteanalyse te worden gemaakt.

Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt alvast dat er € 780 als maandelijks huishuur moet betaald worden. Er werden geen stavingsstukken van deze uitgaven of andere vaste en variabele kosten voorgelegd bij de aanvraag, ondanks expliciete vermelding op de bijlage 19ter.

Als we rekening houden met de voormelde inkomsten en de huurlasten die referentiepersoon momenteel betaalt, wil dit zeggen dat voor alle resterende vaste én variabele kosten slechts € 254,78 ter beschikking blijft om betrokkene en zichzelf te kunnen onderhouden. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het niet ernstig aan te nemen dat alle deze andere kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele-)communicatie, kledij, voeding, mobiliteit, ontspanning en hobby's...) voor twee volwassen personen met dit bedrag kunnen betaald worden. Bovenstaande beoordeling zou enkel nog meer kracht worden bijgezet indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijks onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht. De referentiepersoon moet al beroep doen op de financiële ondersteuning van het OCMW en dus reeds ten laste valt van het sociaal bijstandstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker een manifeste beoordelingsfout op alsook de schending van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking Europese Unie, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht en de verplichting om rekening te houden met alle elementen van het geval ("*des principes généraux de bonne administration, qui impliquent notamment un devoir de minutie, et l'obligation de tenir compte de tous les éléments de la cause*").

Hij betoogt als volgt:

"La partie adverse estime que la regroupante ne témoigne pas de revenus suffisants, en ce qu'elle perçoit actuellement un revenu d'intégration sociale du C.P.A.S. de Hal.

ALORS QUE :

1.

La partie adverse n'est pas sans savoir que la regroupante, qui est la compagne du requérant, avec qui il vit, est actuellement enceinte.

Il existe ainsi une relation de dépendance entre la regroupante, qui a impérativement besoin de l'aide et du soutien de son conjoint (et père de l'enfant à naître), et le requérant.

Dans l'arrêt RH de la CJUE du 27 février 2020 (C-836/18), la Cour a jugé que refuser le droit de séjour à un conjoint d'un pays tiers d'un citoyen de l'UE constituerait une atteinte disproportionnée à l'exercice effectif des droits essentiels du citoyen de l'UE s'il existe une forte relation de dépendance entre lui et son conjoint.

La relation de dépendance entre le citoyen de l'UE et le membre de la famille d'un pays tiers en tant que critère pour le regroupement familial a également été soulevée dans les arrêts Ruiz Zambrano, Chavez-Vilchez et KA.

Dans l'arrêt Chavez-Vilchez, la Cour rappelle que :

"c'est la relation de dépendance entre le citoyen de l'Union en bas âge et le ressortissant d'un pays tiers auquel un droit de séjour est refusé qui est susceptible de mettre en cause l'effet utile de la citoyenneté de l'Union, dès lors que c'est cette dépendance qui aboutirait à ce que le citoyen de l'Union se voie dans l'obligation, en fait, de quitter non seulement le territoire de l'État membre dont il est ressortissant, mais également celui de l'Union pris dans son ensemble, comme conséquence d'une telle décision de refus (voir, en ce sens, arrêts du 8 mars 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, points 43 et 45 ; du 15 novembre 2011, Dereci e.a., C-256/11, EU:C:2011:734, points 65 à 67, ainsi que du 6 décembre 2012, O e.a., C-356/11 et C-357/11, EU:C:2012:776, point 56)." (§69).

Dans l'arrêt KA, la Cour a conclu que la pratique belge consistant à ne pas examiner une demande de regroupement familial lorsqu'un ressortissant de pays tiers avait reçu une interdiction d'entrée était incompatible avec le droit de l'UE, justement parce que cela empêchait d'examiner la relation de dépendance entre le ressortissant de pays tiers et le membre de la famille, citoyen de l'UE.

Dans les arrêts Ruiz Zambrano et Chavez-Vilchez, la plupart des droits traités concernaient encore la vie familiale de jeunes enfants. L'intérêt de l'enfant prévalait. Dans l'arrêt KA, la Cour a confirmé sa jurisprudence concernant les jeunes enfants, mais a également ouvert la possibilité qu'avant qu'un permis de séjour soit refusé pour le regroupement familial, les États membres doivent examiner s'il existe une relation de

dépendance entre deux adultes. Dans l'arrêt RH, la Cour confirme que cette relation de dépendance, qui peut donner lieu à un droit de séjour dérivé en vertu de l'article 20 TFUE pour le conjoint non-UE d'un citoyen de l'UE, peut très bien exister entre deux adultes, bien que dans des "situations très spécifiques".

De plus, comme dans les arrêts Chavez-Vilchez et KA, la Cour impose aux États membres une obligation procédurale d'examiner de manière approfondie et individuelle la demande soumise.

Dans l'arrêt RH, la CJUE contraint même les États membres à agir de manière proactive dans ce domaine, en déclarant :

"Partant, lorsque l'autorité nationale compétente est saisie, par un ressortissant d'un pays tiers, d'une demande d'octroi d'un droit de séjour aux fins d'un regroupement familial avec un citoyen de l'Union, ressortissant de l'État membre concerné, cette autorité ne saurait rejeter, de manière automatique, cette demande au seul motif que ce citoyen de l'Union ne dispose pas de ressources suffisantes. Il lui incombe, au contraire, d'apprécier, sur le fondement des éléments que le ressortissant d'un pays tiers et le citoyen de l'Union concernés doivent pouvoir librement lui apporter et en procédant, si besoin est, aux recherches nécessaires, s'il existe, entre ces deux personnes, une relation de dépendance telle que décrite au point 39 du présent arrêt, de telle sorte qu'un droit de séjour dérivé doit, en principe, être accordé à ce ressortissant, au titre de l'article 20 TFUE (voir, en ce sens, arrêt du 10 mai 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, points 75 à 77)".

2.

En l'espèce, la regroupante étant enceinte, et l'accouchement étant prévu pour le début du mois de février 2025, elle a (et va d'autant plus) avoir besoin de l'aide et du soutien de son conjoint, avec qui elle vit.

Il existe donc incontestablement un lien de dépendance entre elle et le requérant, que la partie adverse n'a pas pris en compte.

Partant, la partie adverse manque à son devoir de motivation, et viole les dispositions visées au moyen."

2.2. De Raad leest nergens in het verzoekschrift een concrete uitleg waarom verzoeker artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest geschonden acht door de bestreden beslissing .

Deze onderdelen van het enig middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

2.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, aangegeven dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. Verweerder gaat hierbij concreet in op de verschillende stukken overgemaakt door verzoeker en motiveert waarom deze niet volstaan als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verder blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat verweerder op grond van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingen-wet is overgegaan tot een behoeftanalyse en dat hij concreet motiveert waarom de voorliggende bestaansmiddelen onvoldoende zijn om te voorzien in de behoeften van verzoeker en de Belgische referentiepersoon, zonder dat zij ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Verzoeker toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing hem niet toelaat zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

2.6. De aanvraag van een verblijfskaart werd door verzoeker ingediend in functie van een statische Belg overeenkomstig artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

2.7. Een van de voorwaarden vermeld in voormelde bepaling is dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verzoeker betwist de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing in dit verband niet:

“Uit voorgelegde documenten blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Meer nog: zij beschikt zelfs niet over 100% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Conform art. 40ter dient de Belgische referentiepersoon aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, dit om voor zichzelf en degene door wie hij zich wenst te laten vervoegen, te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Uit de voorgelegde documenten blijkt echter dat referentiepersoon reeds ten laste valt van de overheid. Zij kan zodoende ook niet voorkomen dat naast de referentiepersoon ook betrokkene zelf ten laste zal vallen van het sociaal bijstandstelsel van het Rijk.”

2.8. Ook stelt de Raad vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de volgende vaststelling in de bestreden beslissing:

“Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de ontoereikendheid van de bestaansmiddelen wordt vastgesteld, een behoefteanalyse te worden gemaakt.

Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt alvast dat er € 780 als maandelijkse huishuur moet betaald worden. Er werden geen stavingsstukken van deze uitgaven of andere vaste en variabele kosten voorgelegd bij de aanvraag, ondanks expliciete vermelding op de bijlage 19ter.

Als we rekening houden met de voormelde inkomsten en de huurlasten die referentiepersoon momenteel betaalt, wil dit zeggen dat voor alle resterende vaste én variabele kosten slechts € 254,78 ter beschikking blijft om betrokkene en zichzelf te kunnen onderhouden. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het niet ernstig aan te nemen dat alle deze andere kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele-)communicatie, kledij, voeding, mobiliteit, ontspanning en hobby's...) voor twee volwassen personen met dit bedrag kunnen betaald worden. Bovenstaande beoordeling zou enkel nog meer kracht worden bijgezet indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht. De referentiepersoon moet al beroep doen op de financiële ondersteuning van het OCMW en dus reeds ten laste valt van het sociaal bijstandstelsel van het Rijk.”

2.9. De vaststellingen dat de Belgische referentiepersoon niet beschikt over voldoende bestaans-middelen en dat de behoefteanalyse niet tot een ander resultaat kan leiden, blijven daarom overeind.

2.10. Kernpunt van verzoekers betoog is dat hij als partner van een Unieburger die haar recht op vrij verkeer niet heeft uitgeoefend toch aanspraak kan maken op een afgeleid verblijfsrecht overeenkomstig artikel 20 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VWEU) omdat de referentie-persoon zwanger is en de bevalling is voorzien voor februari 2025 waardoor zij de hulp en ondersteuning van verzoeker nodig zal hebben. Verzoeker verwijt verweerder geen rekening te hebben gehouden met deze afhankelijkheidsband tussen hemzelf en de referentiepersoon.

2.11. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat ter ondersteuning van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag een duidelijk bewijs werd geleverd van een actuele zwangerschap van de referentiepersoon, laat staan dat een begin van bewijs werd gegeven dat verzoeker de vader is van het ongeboren kind. Bij het verzoekschrift worden dergelijke stukken ook niet gevoegd en evenmin wordt aangevoerd dat ze zouden zijn overgemaakt ter ondersteuning van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Hiermee geconfronteerd ter terechtzitting komt verzoekers raadsman ook niet verder dan te stellen dat hij hierover geen informatie kan verstrekken. De opgeworpen schending van artikel 20 van het VWEU mist bijgevolg feitelijke grondslag. Van verweerder kan niet worden verwacht dat hij rekening houdt met of motiveert over elementen die niet voorliggen op het moment van de bestreden beslissing. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 20 van het VWEU of een manifeste beoordelingsfout wordt niet aangetoond. Verzoekers theoretische beschouwingen over rechtspraak van het Hof van Justitie inzake artikel 20 VWEU kunnen niet tot een ander oordeel leiden.

Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijfen-twintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA